

quoque perfecti, ne senariò quidem exceptò, in sua serie forenè
conspicui.

§. XIX.

Perfecti tandem Numeri Adjunctis, quæ non propria quidem, sed saltem communia, pariter contemplanda restant, non immeritò eorum ipsorum accensetur paucitas, quæ, testante §. 17. tanta est, ut 10. inter & 100. 100. & 1000. unus unicè existat, nec, observante quoque Ramò loc. alleg. singulis gradibus plures unò perfecti, imò gradibus nonnullis nulli inveniantur. Ac omninò ab unitate ad 14000000000000000000. usque plures quam septem Perfecti numerari nequeunt Numeri, secus, ac sentire videtur Dn. Harsdörferus; qui, citante *Strauchio de Numer. Doctr. Aph. 16.* ab unitate usque ad 40000000. tantum, septem dari observavit: sed à duobus perfectis spuriiis, nempe, 130816. & 2096128. abundantibus potius, numeris circumventus. Dein omnium Perfectorum Numerorum nota initialis aut senarius est, aut octonarius; ita quidem, ut alternatim modò, modò secus se invicem sequantur.

§. XX.

Accedit denique omnem Numerum Perfectum esse simul Numerum Trigonalem; cujus Radix est ipse Primus, à cujus cum combinatò seu antecedente antea multiplicatione fuit progenitus. Sumamus probandi causà perfectum: 137438691328. qui num Trigonus fuerit, Radix Trigonalis manifestum reddet; hæc ut inveniat, ex duplò ipsò numero propositò Radix $\square$. extrahenda est cui Residuum ubi fuerit æquale, ipsam Radicem esse verè Trigonalem, evidentissimè patebit. Sit

B 3

Perf.